

El sector de la cultura substitueix les queixes i els laments i comença a pensar en clau constructiva. Així es va expressar ahir en un debat del col·lectiu Dilluns al Sol

L'esperança cultural

Maria Palau
BARCELONA

El món de la cultura s'ha cansat de queixar-se, de maleir els polítics i, fins i tot, de lamentar les misèries que li ha portat aquesta crisi eterna. La gent de la cultura comença a pensar amb ambició constructiva, no s'incomoda si algú irradia optimisme i llança esperances i, fins i tot, presumeix d'autoocrítica. Ahir ho van agrair molt els assistents a la primera sessió de treball del col·lectiu Dilluns al Sol per intentar separar el gra de la palla, és a dir, les llums de les ombres de la situació actual. La sessió va consistir en sis intervencions de deu minuts de durada cadascuna a càrrec de veus molt significatives del sector cultural: Gemma Sendra, Ferran Garcia Sevilla, Mery Cuesta, Valentín Roma, Iván de la Nuez i Pere Portabella.

El Nivell Zero de la Fundació Suñol es va omplir com mai no s'havia omplert. Dilluns al Sol (integrat per Glòria Picazo, Ignasi Aballí, Antoni Estrany, Àngels de la Mota, Frederic Montornés, Àlex Nogueras i Sergi Aguilar) fa temps que dona voltes al problema que té Barcelona amb la cultura contemporània i, de la seva mentalitat tan crítica amb coses que passen, en va

Ferran Garcia Sevilla, Iván de la Nuez, Mery Cuesta, Pere Portabella, Gemma Sendra i Valentín Roma, ahir ■ JUANMA RAMOS

emergir fa poc una campanya molt dura contra la deriva del Canòdrom com a centre d'art de Barcelona.

El debat d'ahir va servir, com a mínim, per constatar tres evidències. La primera és que Barcelona ha de recuperar la il·lusió perduda. Sendra, una històrica de la gestió cultural i actual vicepresidenta primera del Conca, en va fer la radiografia més precisa: "Els anys vuitanta van ser d'un entusiasme absolut; la sensació que teníem és

que tot era possible." "Els anys 2000 ens va envair una preocupació per quadrar números i la cosa es va estancar, i ara ja no sabem què volem ser en el futur; hem perdut el relat; la cultura torna a tenir un paper important a fer, no més li manca un full de ruta, una agenda compartida i pactada", va explicar.

Segona constatació: si la cultura aspira a canviar el món, que hi aspira, primer ha de començar per canviar ella mateixa. El

discurs de la crítica Cuesta va vessar ironia per carregar contra certes actituds jeràrquiques del sector, la vanitat de l'art contemporani i l'absència de risc: "Si volem ser realment transversals, ens hem de barrejar, amb la publicitat?, sí, i també amb la metal·lúrgia, si cal; hem d'assumir tots que hi ha un model cultural, el de les subvencions, que ja no tornarà i, per tant, ens hem de regenerar amb imaginació i sense tenir por del canvi."

L'autocrítica va dominar també els plantejaments de l'historiador de l'art i comissari Roma i l'artista Garcia Sevilla, que es va acarnissar sense posar el fre amb els museus d'art contemporani i el seu monoteisme cultural —sense referir-se en concret al Macba, per bé que no va amagar el seu disgust per l'exposició que li ha anul·lat—. "Només fan exposicions neutres, dòcils, que no molestin", va afirmar.

L'assagista, crític i curador De la Nuez va servir la tercera constatació inclouent-hi un senyal d'advertència. La cultura s'ho juga tot els pròxims anys, qui sap si els pròxims me-

La gent de la cultura assumeix que ha de canviar d'actitud per aspirar a canviar el món

sos, i Barcelona ja ha començat a veure l'orella al llop, va venir a dir, en els seus deu minuts de conferència. El seu discurs va pivotar sobre "la substitució del model Barcelona per la marca Barcelona", sotmesa, segons el seu parer, a una nova política neoliberal que cultiva la *macdonalsització* de la cultura.

Mentre De la Nuez parlava de la cultura de la necessitat en un futur incert, el cineasta Portabella va exhortar el públic del Nivell Zero, i el món de la cultura en general, a ser més actius, a creure's la seva força, per intervenir en el sistema i canviar-lo. Més optimisme impossible. ■

El Festival Shakespeare s'empelta de música

Quim Lecina, Jordi Oriol, Lluís Soler i Moreno Bernardi incorporen músics

Jordi Bordes
BARCELONA

El Festival Shakespeare arrenca aquest dijous al Raval, després que el 2011 l'Ajuntament de Mataró va retirar el seu suport a la desena edició. Ara les actuacions es faran al Raval i

tenen el suport d'institucions com ara el CCCB, la Filmoteca, l'escola Massana, el bar Horiginal, el Teatre Romea i la Biblioteca de Catalunya.

Jordi Oriol reversiona el seu *La Caiguda d'Amlet*. Ara li diu *La caiguda de l'H (versió muda)*, però no perquè hagi eliminat el vers i el pensament intern del dissortat príncep, sinó perquè l'ha guarnit, l'ha mudat, amb música de vio-

loncel, bateria i clarinet baix en directe. També Quim Lecina signa una estrena, *Big Will Shakespeare!!*, amb un piano, un saxo, un violoncel, un clavecí i una mezzosoprano. Celebra els seus quaranta anys de carrera. De fet, Eva Hibernia (que codirigeix amb Lecina aquests passatges de set títols del dramaturg) també fa vint anys que treballa per a l'escena. Moreno Bernardi construeix

Jordi Oriol transforma en el festival el seu monòleg interior de Hamlet ■ EUDALD PICAS

una coreografia a partir de *Set escenes de Hamlet*, de Benet Casablanca. També Lluís Soler, que repesca un muntatge estrenat el 2007 pràcticament inèdit, enllaça els sonets de Shakespeare amb els violoncel·listes Mara Bou i Marta Roma. Paco Azorín, que va ser el creador del festival, presenta la peça de més envergadura: *Julio César*. Amb Mario Gas de protagonista. ■